

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'EFICÀCIA DE L'ESPECÍFIC

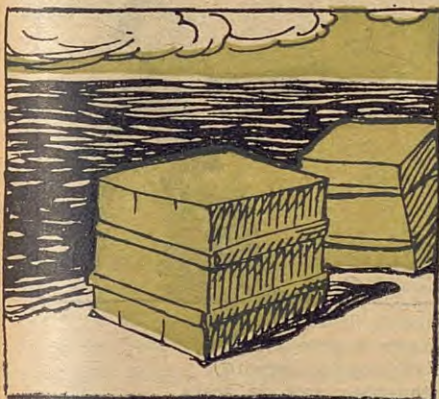
Joan Jak del Masnou era un formidable explorador del segle XVII que pretenia descobrir quelcom i conquerir lo que descobrís.

Més estava sempre de pega. Sempre que descobria algun re-conet amagat no podia desembarcar, car els pobladors del lloc descobert...

...li feien cert respecte per la seva corpulència. Fins que un dia emprengué el seu nou viatge amb el vaixell carregat de caixes...

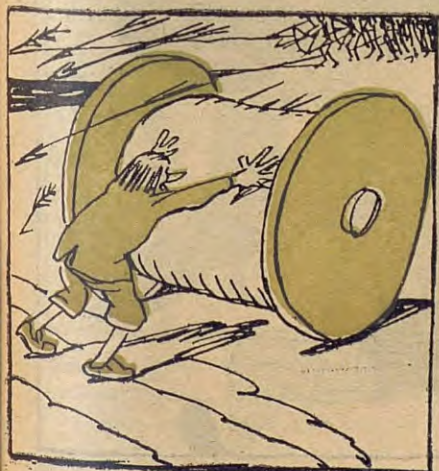
...farcides d'un específic, i després de llençar-les a la platja, es retirà amb el vaixell en espera que els naturals del país...

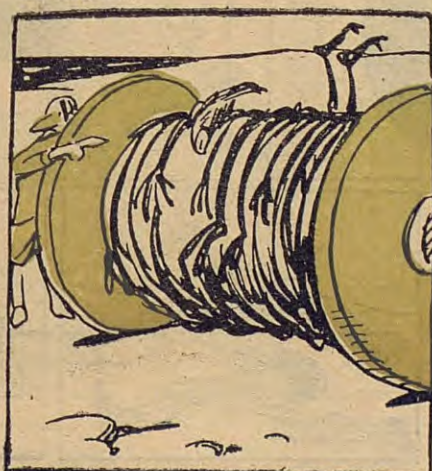
...instigats per la curiositat i la codícia, fessin «saca» de tot i apuressin cuita-corrents el contingut de les caixes...

que no era altra cosa que el cèlebre específic «Flac-seràs», apropiat per a rebaixar les carns a la persona més corpulenta.

Conseguit el seu objecte, desembarcà un gros rodet, com aquells que usen les companyies d'electricitat, i a pesar del furios atac dels indígenes, com que aquests havien ja quedat prims com...

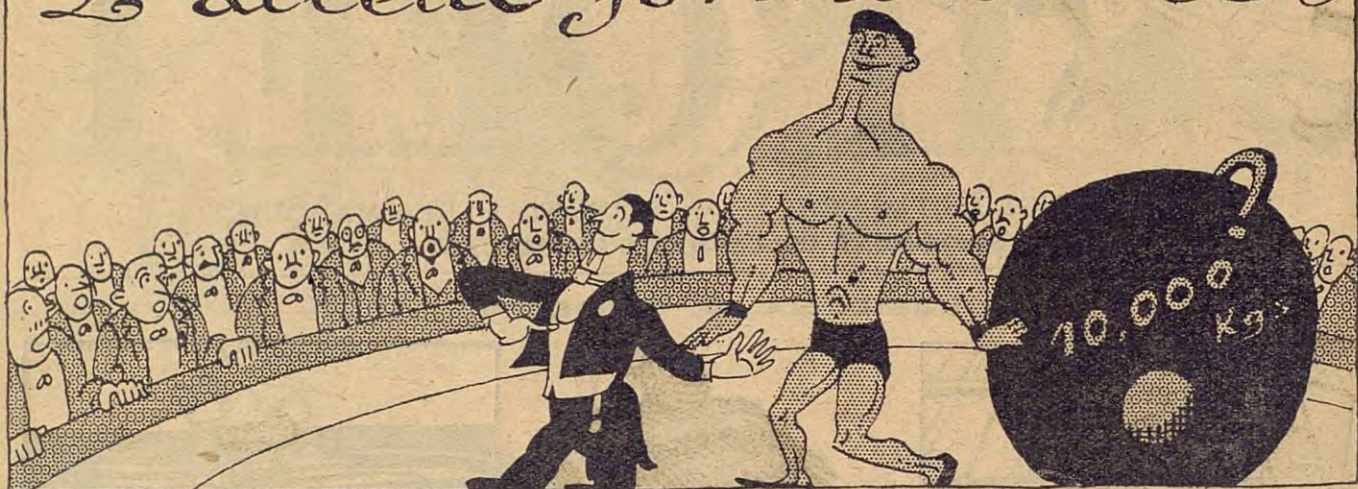

...un fil-ferro, foren materialment «arrollats» en el prodigiós rodet. Amb la qual cosa en Jan Jak del Masnou conquerí el país i s'apoderà de les precioses riqueses que en ell hi havia.

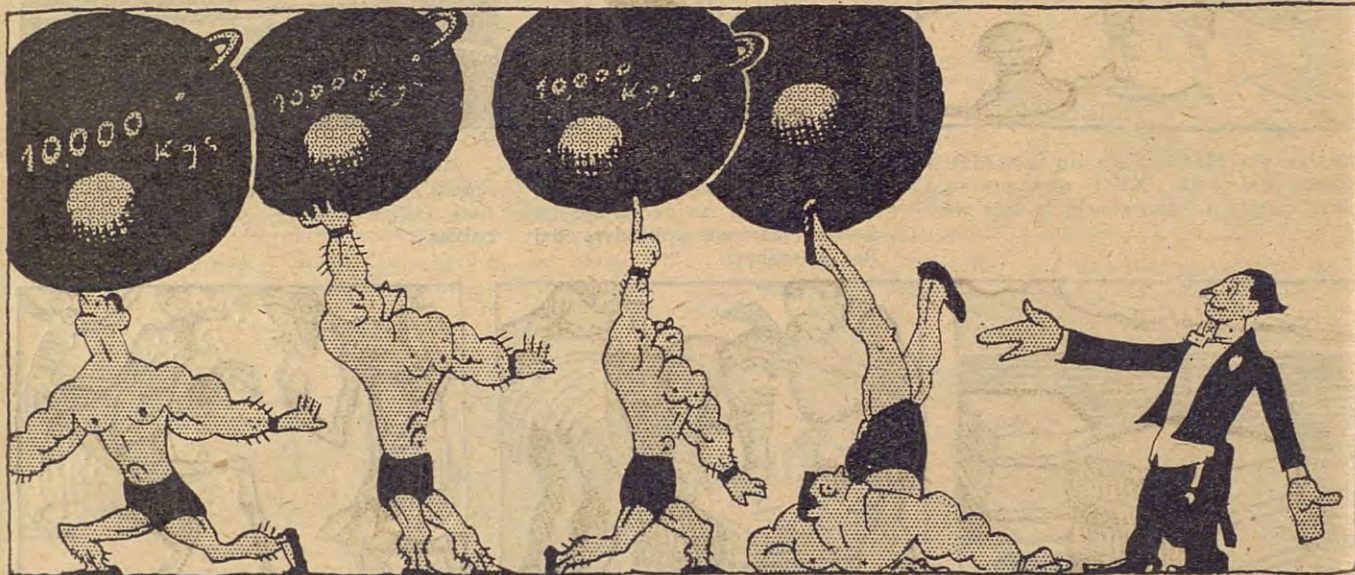
Això passava en el segle XVII. En el segle XX el que inventa un específic, troba la preciosa riquesa sense moure's de casa.

L'atleta formidable

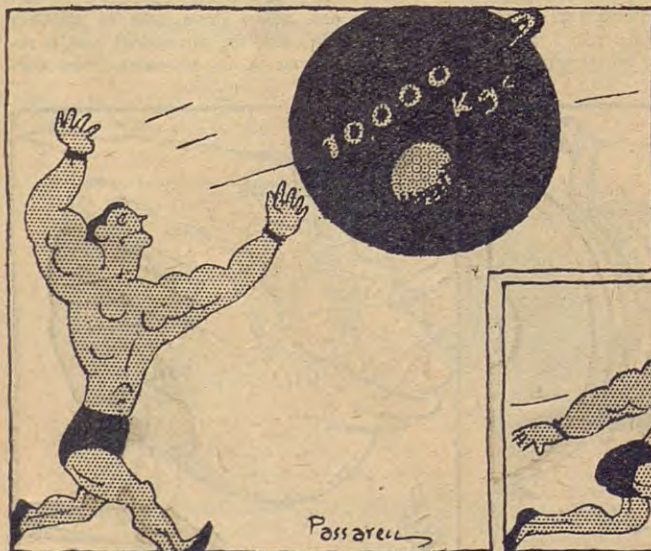
Aquí us presento en Badó
que és l'home de més braó.
Ell ha batut el record
del ram d'aixecà un pes mort.

No fa cap escarafa'l
per arrova amunt o avall.
Igual us l'aguantarà
amb un dit que amb una mà

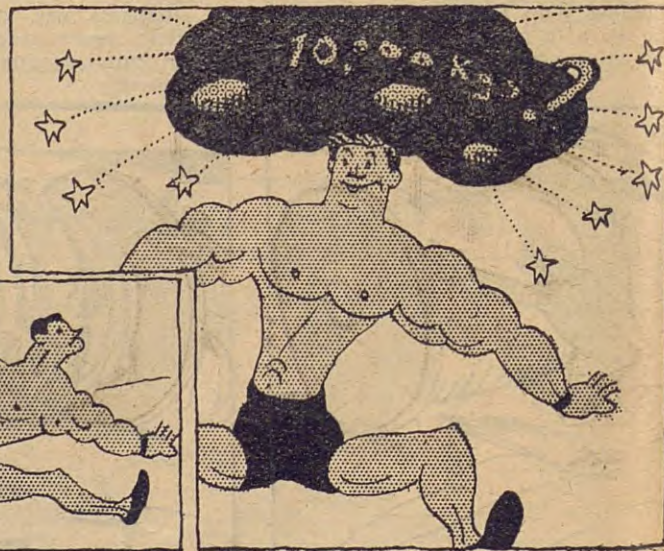

i si massa l'apureu
fins l'aguantarà amb el peu.
Reserva per al final
un treball sensacional:

Amb inaudita bravura
llença el pes a gran altura
i amb llambregada feresta
corre a tomar-lo amb la testa.

L'orquestra emmudeix d'espant
i tremola el redoblant.
Més quan toma resolut
aquell enorme pes brut,

el ferro queda aixafat
com si fos pa mastegat.
L'home de múscul i ira
sol tenir la testa dura.

Historia de Pierres i Magalona

Tan de pressa es féu la navegació, que aviat assoliren Port Sarrazi, on descarregaren la nau. I recordant el patró que el gentilhome el qual restà adormit en la illa de Sahona havia manifestat desitjos de fer donació dels catorze barrils de sal a una casa de beneficència, destinà que s'entreguessin a l'hospital de Magalona. Esdevingué que un dia aquesta hagué necessitat de sal i destapà un

deis barrils, quedant meravellada de trobar a dintre tan gran tresor; sorpresa que devingué més gran en veure que tots

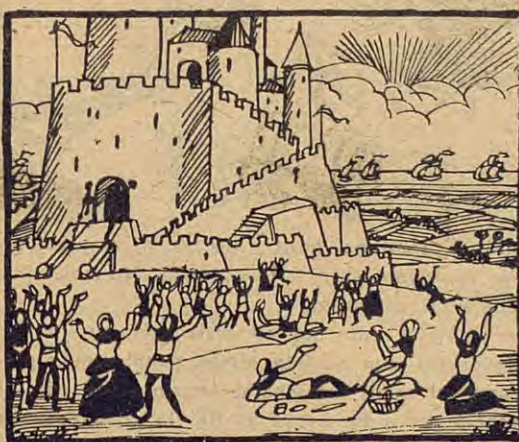

els altres barrils contenien també coses precioses. I amb tal riquesa féu edificar una més bella església i un hospital més gran.

Tornem a parlar de Pierres que havem deixat dormit i abandonat en l'illa. En despertar-se i veure's sol li prengué un gros desconhort, més Déu que mai desampara als seus, permeté que

anés a aquell lloc una barca de pescadors que recolliren al gentilhome i el portaren a una vila on pogué pendre una nau que partia a Provença. Un dia restà Pierres meravellat en oïr parlar amb gran el·logi de l'hospital de Port Sarrazi i féu promesa d'anar-hi. I, en efecte, arribat que fou, es dirigí a l'hospital on entrà com un pobre malalt, essent tan ben cuidat per Magalona que decidí contar les seves penes a tan bona hospitalera, la qual, al fi, plorant de satisfacció el reco-

negué, més no es donà a conèixer. Magalona es féu fer gentils vestidures reals i es presentà a Pierres. Aquest, aleshores, la reconegué bentost i es llençà als seus peus i la besà ben dolçament, parlant després molta estona de tot ço que els hi havia succeït. I quan foren transcorreguts els dies que Pierres havia promès restar d'incògnit en l'hospital, el noble cavaller presentà a Magalona als seus pares, els quals foren meravellats d'hore esment que la bona i humil hospitalera era la filla del rei de Nàpols. I el poble, ple d'entusiasme, féu grans festes per a celebrar tan plaent esdeveniment. I en mig de gran pompa i de fastuosa comitiva, Pierres i Magalona reberen la benedicció de mans d'un Bisbe que expressament hi anà per a desposar-los.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Oques, pollastres, galls-d'indi, moltons, bous... de tot hi hagué i en abundància. I en Samuel, per a divertir la reial família, ho feia desaparèixer ràpidament en la seva boca. No cal dir que en la proporcional quantitat despataxà també fàcilment les botes de vi que se li portaren.

Gulliver s'equivocava per complet. Allò que ell creia seria un motiu per a fer plaer a les reials persones, serví per a que creixés la corrent desfavorable que de feia algun temps havia pres peu en la cort. En efecte, Flimnap—que aquest era el nom del Gran Tresorer—el qual, influenciat enormement per Skyresh Bolgolam, era també un dels enemics de l'estranger, va aprofitar l'ocasió per a fer veure al Rei la gran despesa que quotidianament representava pel país els repassos del «quimbustlestrin» i, com ja havia fet altres vegades, li remarcà que, amb el temps que el tenien entre ells, havia costat ja més d'un milió i mig de «spungs», que era la moneda de més valor a Liliput. Sa Majestat Il·lustre res no digué, però restà un bon tros malhumorat, demostrant-ho el fet que en anar-se'n s'acomiadà tan fredament d'en Samuel que aquest no podé per menys que notar-ho i estranyar-se'n.

Per comble de la dissort, un esdeveniment vingué a empitjorar la situació que Gulliver havia anat prenent entre els envejosos de la cort, els quals, d'altra part, no es cansaven de fer-li ferma campanya desfavorable. El cert és que una ambaixada de Blefuscu arribà a Liliput per a presentar unes propostions de pau. Composaven la tal ambaixada sis alts personatges amb un acompanyament de més de cinc centes persones, constituint el total una magnífica comitiva que féu

una excel·lent impressió en els liliputienses que no pogueren per menys que reconèixer el luxe, la distinció, la riquesa i la dignitat de que, orgullosament, podien fer gala els seus veïns.

D'altra part, el contentament dels habitants de Liliput era ben explicable, car les proposicions de pau que van presentar els blefuscuns eren altament satisfactòries i fetes amb tanta habilitat que difícilment podia suscitar-se una nova guerra, a menys que una de les parts manqués obertament a les clàusules establertes i això no deixava pas d'ésser molt difícil. Naturalment que Liliput intentà fer prevaldre la circumstància d'haver sigut els més afortunats—tot per obra i gràcia d'en Samuel—per a obtenir encara algunes aventatges, però, per fi, es tancaren les negociacions a satisfacció de tots.

Un cop ja llestos de ço que els havia portat a la nació veïna i fins feia poc enemiga, els personatges blefuscuns demanaren al Rei el permís per a fer una visita de compliment al «gegant» meravellós i ardit, al qual—malgrat haver sigut el seu vencedor—admiraven profundament. No s'hi negà pas el monarca, però en veritat es té de confessar que no li plagué gaire, car tenia por que, donades les opinions de Gulliver, la conversa girés al voltant de la teoria de la llibertat dels pobles.

Però el permís estava donat—i no podia fer-ho altrament—i els ambaixadors de Blefuscú s'apressaren a complir el desig llur, dirigint-se, acompanyats de diversos funcionaris liliputienses i de molts de la pròpia comitiva, a visitar l'home extraordinari capaç de tan inusitades empreses. Començaren elogiant el seu gran valor i el seu enginy, i acabaren convidant-lo, en nom de l'emperador, a visitar Blefuscú. En Samuel els remercià l'amable oferiment i els pregà que trameessin els seus més humils respectes a Sa Majestat, amb la promesa que, quan li fos possible, no deixaria pas d'anar a oferir-los-hi personalment.

Després d'aquests parlaments, que podriem dir-ne oficials, i que foren escoltats per tots els presents, la conversa es generalitzà i cada un anà plaçant-se com millor li vingué de gust. I, aprofitant un moment favorable, el cap de l'expe-

dició digué a Gulliver que estaven que féu en oposició a l'ambició putiencs, i que era principalment gut visitar-lo, car la seva generositat en especial tractant-se de qui, senar-los-hi seriosos conflictes. I, reitit remerciament, la lluita comi

Això que semblava no devia d'aigua que féu vessar el got de resh Bolgolam havia fet despertar estava profundament despitat pel dar-lo en els seus esbojerrats pro una major quimera que s'acresqué pòcrita dels conjurats a fer con

Diu la dita que d'amics és bo veure la justesa de l'adagi en la sal. L'eixerit funcionari arribà tot sat i pels seus gestos, amb totes prés de saludar amb una inclina féu una senyal de silenci i, com pressa per les escales de la taula esperà que Gulliver també s'asse

el braç, com qui fa petar una becaina, estigués a poca distància per a poder-li parlar ben baixet.

—El reconeixement que us guardo—li digué—com a patriota liliputienc i la simpatia que em mereixeu pel vostre tracte afable, em porten a parlar-vos de quelcom que us interessa moltíssim. Us adverteixo que això que ara faig podria costar-me car si se n'enteressin els vostres enemics, però no per por tinc de deixar de complir amb ço que jo entenc és el meu deure.

Encara que Gulliver no comprenia on aniria a parar el Secretari particular del Rei, se'l mirà somrient i li apuntà per endavant les seves més sentides mercès.

—No, no teniu pas d'agrair-m'ho—seguí Reldresal.—Heu fet tans grans serveis a Liliput que amb això no crec pas pagar-vos-els. El cas és que d'un temps ençà hi ha hagut diferents consells secrets per a tractar de vostra conducta, i—tinc de dir-ho amb tota la pena—Sa Majestat Il·lustre hi ha pres una part un bon xic massa activa. Ja sabeu que Skyresh Bolgolam ha sigut sempre un enemic vostre i ho va acabar d'ésser al veure la facilitat amb què us apoderaveu de l'esquadra enemiga, quan ell no s'atrevia a sortir amb la nostra del port de Mildendo. Doncs aquest poc agradable subjecte, d'acord amb Flimnap, tresorer major dels comptes tèrbols; Limtor, general de valor més que dubtós, i Belmuff, jutge de balances desafinades, han redactat unes clàusules en les que intenten provar els motius pels que demanen se us processis pel delictes de lesa Majestat i de lesa Pàtria.

En Samuel no podé contenir una exclamació de sorpresa, però Reldresal, posant-se un dit en els llavis, el féu callar, tot dient-li:

—Comprenc la vostra indignació, però és necessari que no la manifesteu gaire sorollosament, car podria costar-me un bon tros cara. Com us deia, hi ha hagut vàries reunions per a mirar de trobar la manera de fer-vos desaparèixer, però ha costat molt posar-se d'acord. Hi havia qui aconsellava matar-vos pel mitjà de sagetes enverinades, un altre qui proposava calar foc en el vostre sojorn i un tercer qui volia que es decidís a fer-vos perdre l'amable sentit de la vista per procediments de barbàrie. No podent-se avenir, car cada un mantenia els seus punts d'ovir, s'ha arribat, per fi, a una fórmula de transacció que consisteix en disminuir gradualment la vostra alimentació de tal manera que en un o dos mesos deveu forçosament morir d'inanició.

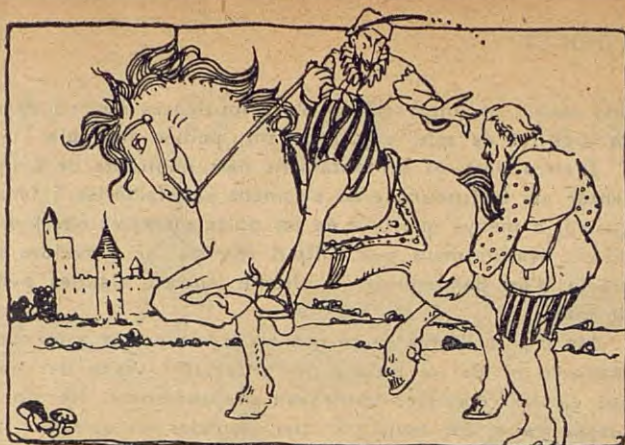
assabentats de la defensa valenta desmesurada dels governants liliputians per aquest motiu que havien volutat era fora de tots els límits, se grans treballs, podia proporcionar-li l'expressió del més sentida es despedí d'en Samuel.

tenir importància, fou la gota la malevolença que l'envejós Skyresh en l'ànim del Rei. Aquest, que ja refusà categòric de Gulliver a ajujectes contra Blefuscú, li cobrà fins al límit sota la influència hídema l'«home-muntanya».

tenir-ne per tot i en Samuel podé visita que una nit li féu Reldresal i, segons semblava pel seu pols precaucions imaginables. Desció de cap al «quimbusflestrin», li si ja ho tingués estudiat, pujà de i, prenent seient en una cadira, gués i que, apoiant el cap sobre

Hi havia un sastre molt pobre que sempre es planyia que tothom li digués: «El pobre sastre». I rumiava la manera de devenir ric...

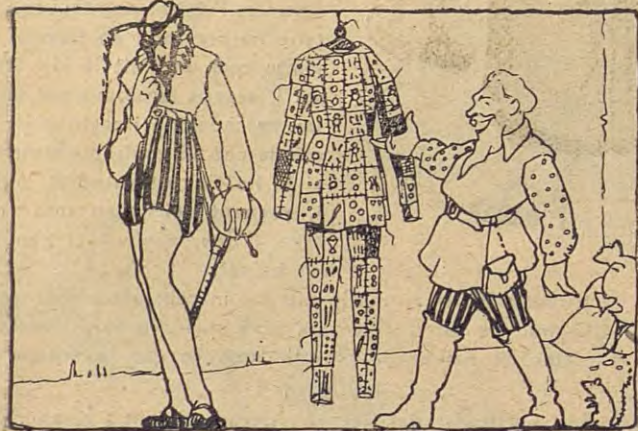
...quan se li aparegué un cavaller molt mudat oferint-li una fortuna si feia ço que li encomanaria en treball propi del seu ofici.

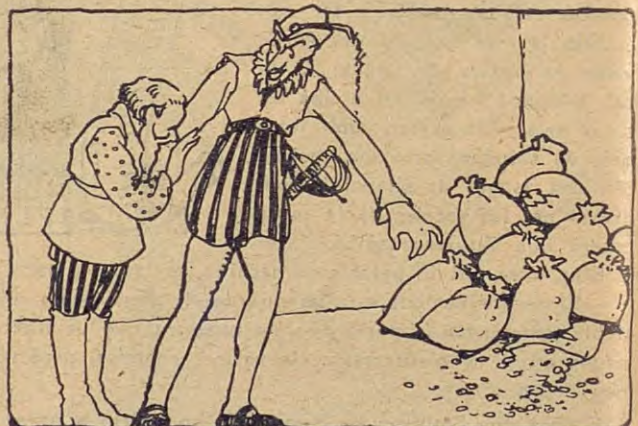
I portant-lo a un castel i donant-li unes cartes de les de joc, li encarregà que n'hi fes un traço, afegint que si cumpria, li faria donació d'un munt de saques d'or.

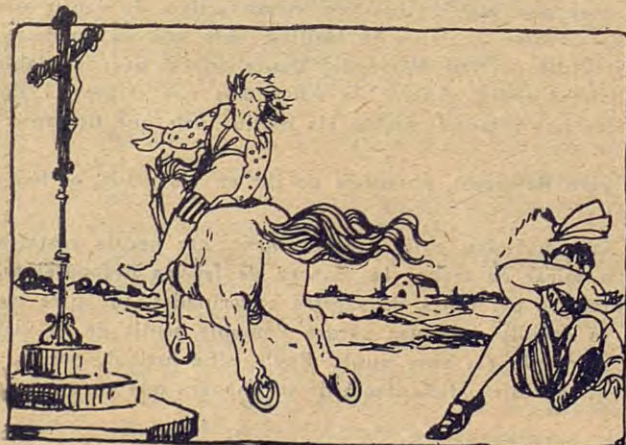
Un bon xic amoïnàt, el pobre sastre rumiava com cumpiria l'encàrrec encomenat-se a Déu en els seus treballs, quan aparegué un eixerit ratolí...

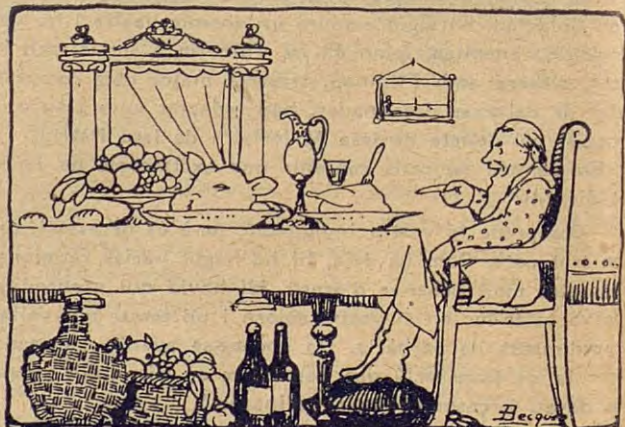
...que, en molt poc temps, li féu el traço, degudament tallat, curosament cosit i esplèndidament acabat. Era una veritable meravella, plena d'originalitat.

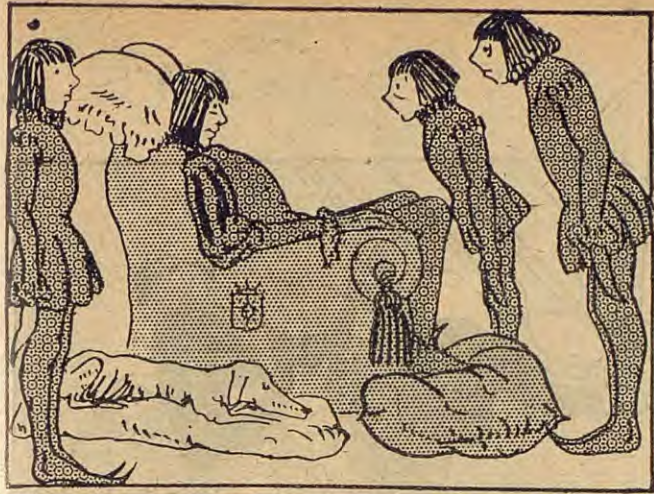
El cavaller aparegué i li digué: «Molt content n'estic».—I, creient que el faria caure en pecat d'avarícia, afegí: «Cobreu-se vós mateix».—Més el sastre respongué: «Em consideraré pagat si m'aconduiu a casa».

En ésser a la creu de terme, el bon home reparà en les terribles ganyotes que feia el fals cavaller—que era un dimoni dels més grossos—i endevinant-ho tot, li féu la senyal del cristià...

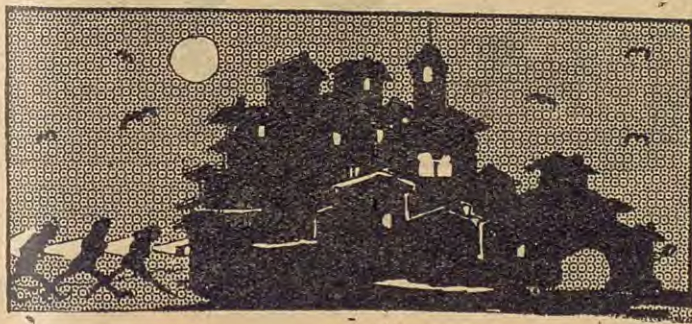
...fent-lo caure revolcant-se per terra, amb una gran fortor de sofre. I Déu va premiar al pobre sastre que no es deixà perdre per l'avarícia, donant-li molta sort i una completa felicitat.

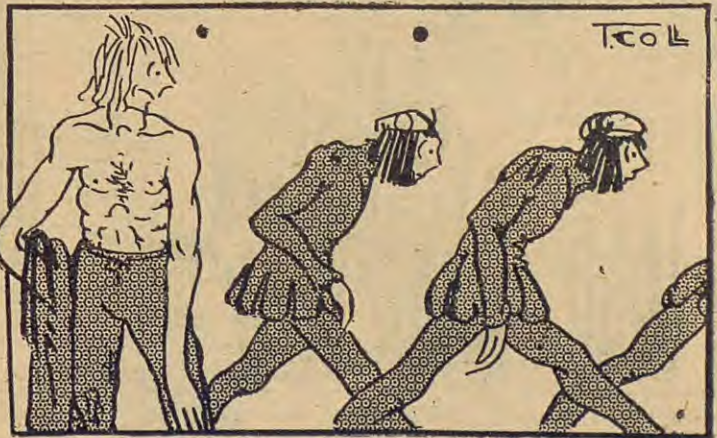
El Baró de les Tres Taronges, malgrat ésser servit per un estol de criats i d'estar rodejat de tots els plaers i de totes les comoditats, no era gens feliç. S'avorria, es...

...presentà un de molt savi, qui assegurà que tot fugiria com per art d'encantament el dia que el Baró...

...pogués posar-se la camisa d'un home feliç. Foren donades les ordres per a que els criats més llestos marxessin a la recerca d'aquesta raresa i els servents voltaren de dia i de nit durant molts mesos sense trobar ço que desitjaven. Més diu l'adagi que «qui busca, troba». En plena muntanya i sota d'un arbre, trobaren l'home feliç, que ho era perquè no tenia cap preocupació ni cap daler ni cap enveja... Demés, vivia tranquil sense pagar inquilinat, ni cèdula, ni lloguer;

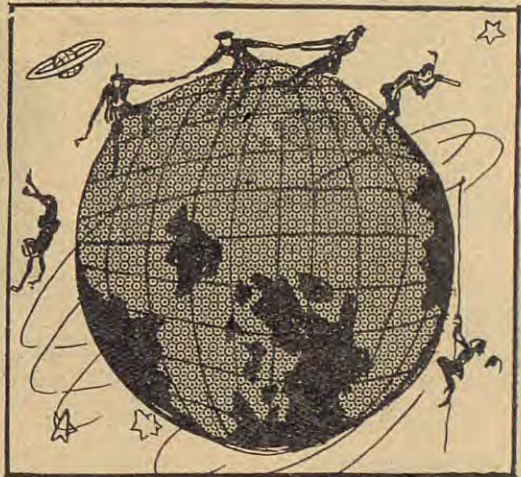

vivia joïós sense conèixer les cues, ni els tramvies farcits, ni els autos revents... I, sobre tot, perquè estava conformat amb ço que Déu li havia deparat.

Els criats, tots contents de la troballa feta, li demanaren, pagant-la a pes d'or, que els hi cedís la seva camisa. Més no fou pas possible. L'únic home feliç que havien pogut trobar... no tenia camisa!

...decandia, s'entristia i s'emmagria. Per tal de remeiar aquest cúmul de malures foren cridats els metges més eminents del reialme... Tot inútil; no es trobava qui el guarís. Fins que se'n...

ELS AVANT=

=PASSATS

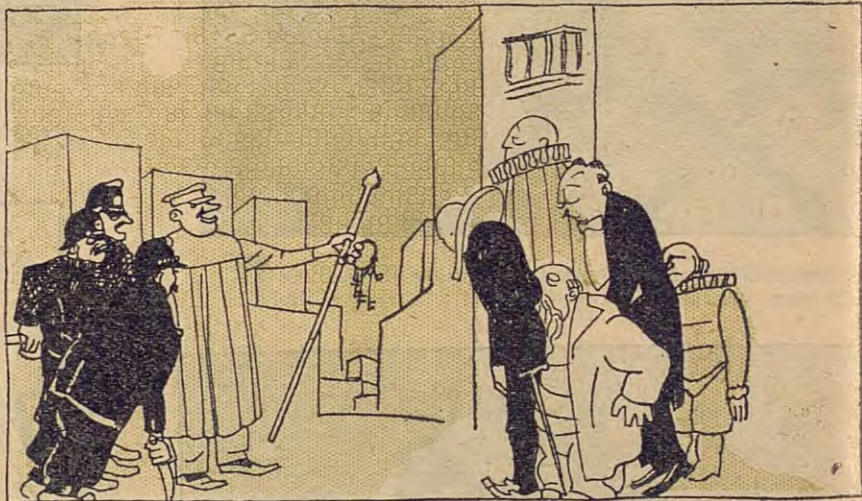
El Marquès de la Pastanaga, tenia un culte tan gran al seu arbre geneològic que es passava el dia contemplant els seus avantpassats. Aquests, amoïnats de tanta contemplació...

...decidiren una nit sortir dels seus marcs per a donar-li una broma pesada. Més com que en aquest món tot té el seu pro i la seva contra, els digníssims avantpassats...

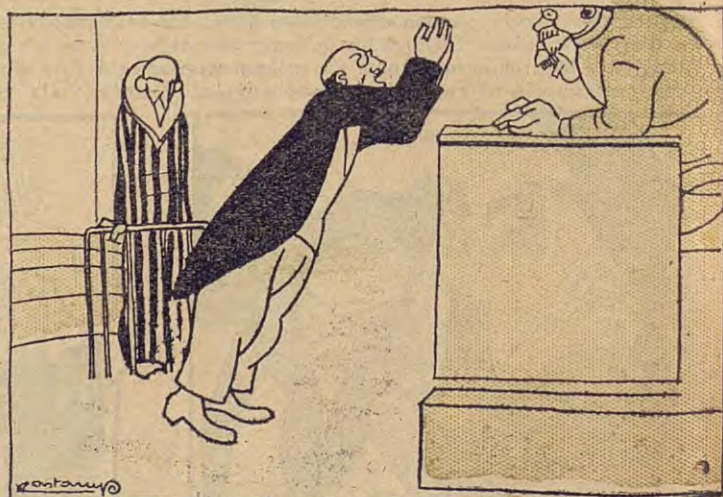
...es veieren desagradablement sorpresos pel moderníssim revòlver del senyor Marquès de la Pastanaga que els obligà a una ràpida fugida anant a parar ben aviat a mans...

...dels conservadors de l'ordre públic. De res els hi valgué el fer constatar que eren il·lustres avantpassats del marquès, car els policies alegaren que no era temps de...

...disfresses i que tal gosadia devia ésser castigada. El desesper del noble senyor de la Pastanaga fou gran. Era una taca pel seu escut tenir els avantpassats a presiri.

I ple de dolor implorà del jutge la llibertat llur. Aquest, a la fi, hi accedi, fent-li prometre, però que en lloc de col·locar-los en marcs, els tindria tancats en un galliner.